Kinh Giáo Thọ Thi Ca La Việt (2)

Kalama tri ân đh buithiduong1292 ghi chép.

[28/02/2026 - 04:13 - buithiduong1292]
Hôm qua, phần đang giải những chỗ mà chúng tôi cho là quan trọng thì lại bị gián đoạn.
Tức là, các vị Thánh Tu-đà-hoàn không còn thân kiến, hoài nghi – qua đã giải thích phần đó rồi – cũng không còn bỏn xẻn và ghen tị.
Trong phần đó, chúng tôi có giảng thêm: trong chánh tạng nói rằng vị ấy không còn cư xử theo bốn pháp thiên vị . Đó là thiên vị vì thương, vì tham (thuộc về tham dục); Ác nghiệp làm do tham dục, làm do sân hận, làm do ngu si, làm do sợ hãi
Thánh đệ tử – tức là từ Tu-đà-hoàn trở lên – không còn mắc vào bốn pháp thiên vị này:
- Thiên vị vì thương, vì tham gọi là chanda-agati
- Thiên vị vì ghét, vì sân gọi là dosa-agati
- Thiên vị vì sợ gọi là bhaya-agati
- Và thiên vị vì si là moha-agati

Bốn cái này rất quan trọng.
Trong đời sống của mình, quý vị nghĩ kỹ xem: từ nhỏ cho đến lúc già, lúc chết, thường mình hành xử theo bốn loại cảm xúc này.
Ví dụ, có những việc người mình ghét làm thì mình không chấp nhận, nhưng người mình thương làm thì lại cho là được. Hoặc có những thứ lẽ ra phải chia đều cho mọi người, nhưng mình lại chỉ cho người thân, người mình thương thôi. Còn người mình ghét thì không có cho. Thí dụ như vậy.
Như vậy gọi là hoặc, là hành động, hành xử theo sự chi phối của tham, của sân, của si. Mình sợ người đó quá mình cũng chiều họ, cái đó là không được. Mà mình phải hành xử theo pháp.
Hôm qua, chúng tôi có nói về ba hạng người trên đời. Hạng thứ nhất là (chữ pali) lấy mình làm trọng, lấy cảm xúc vui buồn, thích ghét của mình làm nền tảng để hành động.
Cái hạng thứ hai là "chữ pali", tức là lấy dư luận, lấy tiếng đời làm trọng. Nghĩa là tốt xấu chưa biết, chỉ căn cứ theo lời người ta nói mà hành động.
Còn hạng thứ ba gọi là "chữ pali", tức là không lấy cảm xúc cá nhân làm trọng, cũng không lấy dư luận làm trọng, mà lấy tinh thần chánh pháp làm trọng.
Ba hạng người là như vậy. Trong đó, hạng thứ ba mới là người không mắc vào bốn pháp thiên vị. Nhớ như vậy.
Còn nếu hành xử dựa vào bốn pháp thiên vị này thì đó là con đường đi xuống, con đường sa đọa.
Ở đây, bài giảng dành cho cư sĩ, nên chữ "ác nghiệp" chỉ nói đến những căn bản thô thiển của người đời: không sát sinh, không trộm cắp, không tà dâm, không nói dối – tức là bốn điều căn bản của người cư sĩ.
Hôm qua, tôi nhớ mình đang giảng dở chỗ này.
"Không sát sinh" ở đây nói riêng, và giữ giới nói chung, không phải chỉ là không phạm là đủ. Giới là khả năng giữ mình trước những cám dỗ và thử thách – như vậy mới gọi là giữ giới.
Cho nên, bốn điều: không sát sinh, không trộm cắp, không tà dâm, không nói dối… cũng đều phải hiểu theo nghĩa đó.
Một đứa bé còn quá nhỏ, mới 2–3 tuổi, thì làm sao mà phạm giới được. Điều đó có nghĩa là: không làm bậy chưa chắc là giữ giới. Giữ giới phải là cố ý không làm bậy, như vậy mới gọi là giữ giới.
Các vị còn nghe không? Alo? Dạ.
Nhớ nha: không làm bậy chưa chắc là giữ giới, mà giữ giới là sự cố ý không làm bậy. Hai cái này khác nhau, khác rất xa.
Không làm bậy thì khác, mà không cố ý làm bậy lại khác.
Tôi không sát sinh là vì tôi thương chúng sinh, vì tôi biết ai cũng ham sống, sợ chết. Khi tôi giết một con gì đó, tôi biết rằng có thể tôi sẽ để lại nỗi đau mất mát tình thân cho ai, cho những con khác.
Thí dụ, tôi giết con chim mẹ, thì đêm nay trong tổ, chim mẹ không về nữa, mấy con chim con sống sao đây? Nếu tôi giết nhầm chim mái, thì con chim trống còn lại sẽ sống thế nào?

Thậm chí có những loài rất thủy chung, như thiên nga ở châu Âu. Khi giết con trống, con mái có thể ở vậy suốt đời, không tìm bạn khác. Ngược lại, nếu mất con mái, con trống cũng sống cô đơn, không ghép đôi lại.
Cho nên, trong chú giải mới nói: giới sát sinh để lại nhiều quả báo kinh hoàng. Nặng thì có thể đọa địa ngục, sa đoạ làm ngạ quỷ.
Nhiều người Phật tử học kinh còn lơ mơ, tưởng rằng ngạ quỷ là do nghiệp bỏn xẻn. Cái đó là sai. Tôi phải xác định rõ điều đó là sai.
Nghiệp bủn xẻn chỉ là một /1 tỷ ác nghiệp dẫn sanh ngạ quỷ, chứ không phải chỉ có bỏn xẻn mới đọa ngạ quỷ.
Mình sát sinh, trộm cắp, tà dâm… thậm chí trong chú giải còn nói: tham quan ô lại, gian thương trọc phú, sống trên xương máu người khác, cường hào ác bá… cũng là con đường dẫn đến ngạ quỷ. Nặng thì đọa địa ngục, nhẹ thì làm ngạ quỷ.
Cho nên, có rất nhiều loại nghiệp dẫn đến cảnh giới ngạ quỷ.
Nghiệp sát sinh cũng vậy: nặng thì đọa địa ngục, nhẹ thì làm ngạ quỷ, chịu những hình phạt gọi là "hình phạt tự có".
"Hình phạt tự có" nghĩa là không ai hành hạ mình hết, nhưng tự nhiên đi đâu cũng bị lửa cháy, đi đâu cũng có những cái búa cứ theo gõ vào đầu, đi đâu cũng bị chim chóc rượt đuổi mổ, hoặc trong thân thể tự mọc ra những mũi gai – mọc đến đâu đau đến đó.
Những cảnh như vậy trong cõi ngạ quỷ là vô số.
Khi mình sát sinh, về sau có thể gặp nhiều cảnh:
- Sinh ra bị tàn tật, bệnh hoạn triền miên
- Có người sinh ra sống được một hai ngày rồi chết
- Có người chết ngay trong bụng mẹ
- Có người sống trong đau đớn, ốm yếu suốt đời
- Phải chịu cảnh sinh ly tử biệt

Chà, cái vụ này mới đặc biệt. Tức là khi mình bị cái giới sát sanh, mình phạm cái giới sát sanh nhiều quá đó, mình trong dòng sinh tử sanh ra thường mắc cái cảnh sanh ly tử biệt.
Có nghĩa là sao? Có nghĩa là cái nghiệp nó đẩy mình vô những cái chỗ nào mà có người yểu thọ. Mình vô đó, mình cộng trú với người ta. Để chi? Để nhỏ xíu mà mới có 2 tuổi là mồ côi mẹ, 6 tuổi mồ côi cha. Thương ai đó mà phải sống xa, mình phải sống xa người thân.
Là tại sao? Là bởi vì cái quả hồi xưa mình sát sanh đó. Ngoài cái chuyện mình gieo cái nghiệp gọi là yểu thọ, gieo cái nghiệp bệnh hoạn ra đó, nó còn gieo cái nghiệp sanh ly tử biệt. Hồi xưa mình giết, mà mình giết một chúng sanh nào đó là mình để lại cái nỗi khổ, niềm đau cho những người ở lại đó.
Cho nên trong chú giải mới nói là khi mình sát sanh đó, nếu nhiều, để lại nhiều cái quả xấu, trong đó có cái quả rất là dễ sợ, đó là phải sống trong cái cảnh sanh ly tử biệt, xa cái người mình thương. Có nhiều đứa bé tội nghiệp lắm, do bố mẹ lục đục, trục trặc, cho nên nhỏ xíu là chỉ có được mẹ mà mất cha, được cha mà mất mẹ. Hoặc là nhiều khi nó phải sống với những người mà nó không có thương, nó không có thích.
Không phải ngẫu nhiên mà như vậy đâu, quý vị. Đó là một trong nhiều lý do. Một là ngày xưa mình đẩy người ta vào cái chỗ ly tán, chia rẽ. Còn không đó là do nghiệp sát. Mà nghiệp sát cũng là một cái nghiệp đẩy người ta vào cái chỗ ly tán, chia rẽ, xa cách.
Rồi cái giới trộm cắp, nó cũng để lại mấy chục cái tội. Trộm cắp để lại mấy chục cái quả xấu.
Bây giờ, nếu mà tui cứ chỉ đè mấy cái giới này ra mà tui giảng thì tới tháng 8 cũng chưa có hết nữa, mà biết chừng nào hết kinh nha. Cho nên tui chỉ nói vắn tắt: mỗi một cái ác nghiệp, nó để lại không biết bao nhiêu quả xấu.
Thì trong kinh, người ta chỉ kể cho mình những cái tượng trưng thô. Khi mà mình sát sanh thì mình để lại bao nhiêu cái hệ lụy cho đời, thì mai mốt khi quả nó trổ, mình cũng phải chịu bấy nhiêu cái quả khổ, bao nhiêu cái hình thức khổ. Trộm cắp cũng vậy.
Mình đừng có tưởng là trộm cắp là mình lấy đi đồ của người khác, rồi mai mốt mình bị người khác nó trộm cướp lại. Hiểu kiểu đó thì nó nghèo quá nha. Chú giải nó hông có nghèo vậy đâu.
Mà khi mà quý vị trộm cướp… chắc phải ghi luôn cho rồi. (00:10:33)

[01/03/2026 - 05:28 - buithiduong1292]
Mỗi ác nghiệp ta làm luôn để lại vô số hệ lụy cho người khác. Hãy ghi nhớ câu này như một công thức. Nên khi phải chịu quả xấu, ta cũng phải chịu đựng chừng ấy những kiểu đau khổ. Các vị có nghe kịp không?
Mỗi ác nghiệp ta làm luôn để lại vô số hệ lụy cho người khác, nên khi chịu quả xấu, ta cũng phải gánh chịu từng ấy dạng đau khổ. Chứ nếu hiểu theo kiểu nhà nghèo rằng tôi ăn cướp của người khác, rồi mai mốt bị người khác ăn cắp lại, thì hiểu như vậy thì nó nghèo quá.
Quý vị biết không, có những trường hợp việc ăn cắp của mình lại dẫn đến cái chết của người khác. Ví dụ, mẹ tôi đang nằm trong bệnh viện và cần một số tiền lớn. Tôi phải chạy vạy, cầm cố nhà cửa, tài sản; nếu là con gái, thậm chí có khi phải bán thân để có tiền chữa bệnh cho mẹ. Nhưng rồi quý vị đi ngang qua, quý vị khều, quý vị móc, rạch túi lấy mất số tiền đó. Vậy theo quý vị, đó có chỉ đơn giản là tội ăn cắp hay không?
Quý vị đừng hiểu đơn giản rằng chỉ là ăn cắp thì không có được. Vì lúc đó, không phải quý vị chỉ lấy đi số tiền của tôi, mà là quý vị đang lấy đi mạng sống của mẹ tôi. Quý vị cũng đang lấy đi mạng sống của tôi, bởi vì số tiền đó mất rồi thì quý vị nghĩ tôi còn sống sao nổi. Chiều nay, 4 giờ, mẹ tôi cần mổ, mà quý vị đành lòng móc túi như vậy.
Hoặc như ở Sài Gòn bây giờ có kiểu giật đồ rất tàn nhẫn: người ta đang chạy xe Honda, bị giật cái giỏ, ngã cắm đầu xuống đường, chấn thương sọ não. Kiểu cướp đó, tòa án xử là cướp, nhưng theo tôi nghĩ phải cộng thêm tội sát nhân nữa. Bởi khi giật cái giỏ, mình không còn kể gì đến tính mạng của người bị hại.
Cho nên nghiệp rất chi tiết. Khi mình bất chấp nỗi khổ, niềm đau của người khác, thì mai này khi quả báo trổ ra, mình cũng phải chịu những hình thức đau khổ mà bản thân không thể nào hình dung hay tưởng tượng được.
Đây tôi chỉ nói vắn tắt thôi: đó là sát sanh và trộm cắp.
Nói dối cũng vậy. Trong kinh dạy rằng người hay nói dối khi sinh ra đời thì nói không ai tin. Những tội nói dối có thể dẫn đến đại họa cho thiên hạ, thậm chí có những lời nói dối đưa đến địa ngục. Làm người nhẹ thì miệng có mùi hôi, lời nói không ai tin, nhiều khi còn bị dị dạng nữa.
Nghe thì có vẻ khó tin, nhưng trong kinh nói rõ: người nói dối dễ bị miệng hôi, hình dạng kỳ dị. Vì sao vậy? Bởi khi nói dối, mình thường thêm bớt. Chuyện không phải như vậy mà mình thêm thắt, vẽ rắn thêm chân, tôi thêm cho nó không còn đúng hình thức ban đầu nữa. Thì mai sau, khi sinh ra, thân thể tôi cũng bị thiếu chỗ này, dư chỗ kia, giống như những gì tôi đã từng thêm bớt ngày xưa.
Nhớ kỹ điều này rất quan trọng. Nếu muốn tìm hiểu rõ hơn, quý vị có thể vào phần chú giải để xem, hoặc hỏi các vị lớn, như ngài Thanh, ngài Tịnh Giác xem có đúng như vậy không. Tức là giới nói dối có sức ảnh hưởng rất lớn, rất đáng sợ.
Còn giới tà dâm thì ít ai tưởng tượng được, vì nó cho những quả rất lạ. Nhưng khoan, phần giới nói dối vẫn chưa hết.
Giới nói dối còn có thể dẫn đến những biểu hiện như sinh ra quá ốm, quá mập, hoặc thân tướng phát phì. Những điều này có nhiều nguyên nhân nghiệp xấu khác nhau, tôi nói rõ là rất nhiều, nhưng trong chú giải có nhắc rằng trong cái nhiều ấy cũng có cả nghiệp nói dối. Nhớ kỹ điều này: tôi không nói rằng cứ ốm, mập, lùn, cao chỉ do nói dối là không phải vậy; nhưng nói dối có thể góp phần dẫn đến những kết quả đó.
Còn giới tà dâm thì lại càng ít người ngờ. Nghiệp này cho quả rất đặc biệt: đời sau sinh ra nặng thì đọa địa ngục, nhẹ thì làm ngạ quỷ. Còn quả dư sót của nó là khi sinh ra, 1 là phải mang thân nữ. Nhiều người trong zoom sinh ra trong gia đình nhà giàu, có nhan sắc, có ăn học, được chồng thương, con hiếu. Tưởng thân nữ đó là sướng .
Nhưng trong kinh, Đức Phật dạy, mang thân nữ, chuyện đầu tiên trong cùng một nhóm người có phước như nhau, thì thân nữ được xem là vị trí thấp hơn. Quý vị nghe kịp không? Không thể đem một tiểu thư nhà giàu so với một anh xích lô rồi kết luận là thân nữ sướng hơn — so như vậy là sai lệch.

Phải so như này: trong số những người có phước ngang nhau, thì thân nữ bị xem là thấp hơn; và trong số những người kém phước như nhau, thì thân nữ cũng thường ở vị trí thấp hơn. Hiểu như vậy mới đúng.
Ví dụ như quý vị đem một bà tỷ phú so với một người nghèo khổ thì cách so đó không đúng. Tỷ phú phải so với tỷ phú, nam nhà giàu so với nữ nhà giàu, nam nghèo so với nữ nghèo, so như vậy mới chính xác, chứ đừng so tào lao.
Vì mình đâu có thấy hết được ác nghiệp của nó. Trong kinh, Đức Phật dạy rằng thân nữ giàu sang hay nghèo hèn, căn bản thân nữ vẫn có những nỗi khổ mà nam giới không phải chịu.
Ví dụ như khi đến tuổi dậy thì, nam giới không gặp vấn đề gì đặc biệt, nhưng nữ giới từ khoảng 13 - 15 thì cơ thể bắt đầu có những rắc rối sinh lý mỗi tháng. Điều này tôi đã giảng rồi trong các bài giảng trước, trong Tăng Chi và Tương Ưng.
Thứ nhất, là những rắc rối về sinh lý hàng tháng.
Thứ hai, người nữ dễ rơi vào hoàn cảnh phải rời xa người thân, về sống với gia đình chồng, làm dâu xứ lạ — điều này hầu như thời nào cũng có. Bởi vì mang thân gái đi lấy chồng là "mười hai bến nước, trong nhờ đục chịu"; nếu gặp hoàn cảnh không tốt thì cũng phải chấp nhận. Thường người nữ phải lệ thuộc vào chồng, chồng đi đâu thì mình theo đó.
Cho nên có những bất hạnh:
- Một là vấn đề sinh lý mỗi tháng.
- Hai là phải chấp nhận xa người thân, có khi lấy người mình không thương; hoặc vì thương một người mà phải chấp nhận cả gia đình, dòng họ của họ để lo toan, phục vụ.
- Ba là chuyện sinh nở — có chồng, nhưng khi sinh sản thì nỗi khổ phần lớn người nữ phải gánh chịu một mình.

Các vị còn nghe kịp không?
Cho nên mang thân nữ là chưa gì hết, mà mình thấy là vấn đề mỗi tháng. Rồi phải xa người thân, sống với người dưng. Rồi phải sao nữa? Phải sinh con, bụng mang dạ chửa, mang nặng đẻ đau.
Cho nên bên Đài Loan, cái ngày Vu Lan, họ không có kêu Vu Lan mà họ kêu là ngày Mẫu Thân Nạn. Mẫu Thân Nạn có nghĩa là cái ngày mà bà mẹ mình nó bị đau đớn. Cái ngày sinh nhật của mình cũng là ngày Mẫu Thân Nạn, mà cái ngày Vu Lan cũng là ngày Mẫu Thân Nạn. Mang thân nữ khổ vậy đó, mà tà dâm là gì?
Tà dâm, nếu nặng thì bị sa đọa vào bốn cảnh khổ; còn nhẹ thì có thể sinh ra mang thân nữ, hoặc bị rối loạn giới tính — không hẳn là nam, cũng không hẳn là nữ, hoặc có khi cùng lúc mang cả hai đặc điểm.
Quý vị có biết những trường hợp này không? Thí dụ như các dạng: les, gay, bi, rồi trans.
Bốn dạng này có hai trường hợp:
- Một là rối loạn giới tính ở nữ (như les).
- Hai là rối loạn giới tính ở nam (như gay).
- Còn bi thì là cả hai phía, nghĩa là cùng lúc có xu hướng với cả nam lẫn nữ.
- Riêng trans là trường hợp cảm nhận giới tính khác với giới tính sinh học của mình. Tự nhiên nó lớn lên, cái tự nhiên nó hổng khoái cái của má cho nữa, nó đổi nha. Đi qua Thái, qua Nam Hàn, nó sửa nha.

Thì đây là những cái rối loạn giới tính. Mà 4 cái này nó vô 2 cái nhân. Một là tiền nghiệp, hai là môi trường sống hiện tại. Nhớ cái này.
Có nghĩa là tôi thì tôi không có gì hết, tôi vẫn đúng là tôi là thằng con trai. Nhưng mà do tôi sống chung với một số người hơi kỳ kỳ đó, lớn lên lâu ngày tôi cũng bị luôn. Như vậy là tôi vừa giải thích xong tất cả 4 cái nghiệp.
Nên bây giờ qua những cái sau. Mấy cái sau nói chung bài kinh này, mình nếu mà học nhanh thì bà con không có cái gì phải chú thích thêm. Nhưng mà riêng tôi, tôi xét thấy có những cái mà không nói bà con không biết, thì tôi giải thích thêm. Chứ còn bài kinh này không có gì nhức đầu hết.
Sau khi mà Ngài nói xong xuôi về 4 cái ác nghiệp mà gọi là thô thiển, 4 ác nghiệp mà thường bị ở người cư sĩ, rồi Ngài nói luôn 4 cái lý do, 4 cái pháp thiên vị."

Chính vì bốn yếu tố này mà con người có những hành xử sai lệch. Hành xử do thương, do thích — tức là vì thương thích mà dẫn đến những hành động lệch lạc. Rồi do ghét, do sợ cũng khiến mình có những hành động lệch lạc.
Còn do si mê là sao? Do si mê nghĩa là, thay vì mình phải tìm hiểu xem trong trường hợp đó mình nên làm gì cho đúng, thì mình lại làm theo cái dốt của mình. Cái đó gọi là thiên vị vì si mê.
Tức là mình biết tới đâu thì làm tới đó. Trong khi lẽ ra, nếu là người cẩn thận, thì trong hoàn cảnh đó tôi phải tìm hiểu xem nên hành xử thế nào cho đúng, cho đẹp. Đằng này, tôi lại dựa vào cái ngu, cái dốt của tôi — tôi biết tới đâu làm tới đó. Có gì thì đổ thừa: "Tôi đâu biết đâu", "Tôi chỉ biết tới đó thôi."
Đó gọi là hành động vì si mê.
Rồi tiếp theo, Đức Phật giảng về sáu nguyên nhân khiến một người cư sĩ bị mất tài sản.
Thí dụ như thích rượu chè, rồi đi sớm về khuya, đi ngang về tắt. Rồi la cà đình đám, hí viện, trà đình tiểu điếm. Đam mê cờ bạc, rồi chơi với bạn bè xấu, rồi có thói quen lười biếng.
Thì ở đây, Ngài mới giải thích rất là rõ tại sao mà những cái đó nó đem lại những cái nguy hiểm. Ví dụ như tại sao mà rượu chè nó đem lại bao nhiêu thứ nguy hiểm, rồi cờ bạc, rồi đi đứng phi thời. Đi phi thời, ở đây là đi sớm về khuya, đi ngang về tắt, rồi la cà đình đám, hí viện, đam mê cờ bạc. Mấy cái này tôi nghĩ rằng nó không có cần phải giải thích. Là bởi vì bà con trong Zoom này là còn rành cái này hơn chúng tôi nữa.
Rồi chơi với bạn xấu, rồi cái thói quen lười biếng, thì mấy cái này không có cái gì mà phải giải thích hết. Nhưng mà phải nói là mấy cái này mà giảng kỹ là nó uổng cái thời gian cho cái khác rồi."
Tiếp theo, đoạn thứ 15: Ngài dạy có bốn hạng người không đáng để mình xem là bạn.
Thứ nhất là hạng người "cái gì cũng lấy", tức là họ chơi với mình nhưng lúc nào cũng tranh thủ. Thấy cái gì được là lấy, không ngại ngần. Cái này tôi là cư sĩ nói ra cũng hơi kỳ, nhưng theo tôi biết có nhiều người có thói quen rất lạ: thấy cái gì cũng xin, mà không được thì lén lấy. Xin công khai cũng xin, mà lấy lén cũng lấy. Đó là hạng người "cái gì cũng lấy".
Hạng thứ hai là người có khả năng nói nhiều hơn khả năng thực hiện trong đây ngài Minh Châu dịch là nói giỏi đó.
Hạng thứ ba là người khéo nịnh hót, tức là họ luôn nói sao cho mình vui. Nhưng nếu thật sự là bạn bè với nhau, thì không cần phải mua lòng nhau. Chúng ta chỉ nên nói những gì cần thiết.
Không biết quý vị còn nhớ không, tôi đã nói rất nhiều lần rằng: toàn bộ Phật pháp chỉ nằm trong một nhận thức duy nhất — đó là biết rõ cái gì là "cần" và cái gì là "thích".
Toàn bộ đời sống của chúng ta, dù là sống một mình, hay sống với vợ chồng, con cái, bạn bè, cha mẹ; dù ở ngoài đời hay trong đạo; dù là đời sống nội tâm — toàn bộ Phật pháp chỉ nằm trong một nhận thức duy nhất, là biết rõ cái gì mình cần và cái gì mình thích.
Thì trong quan hệ bạn bè cũng vậy, không cần thiết phải mua lòng người khác. Không cần thiết phải nói những điều chỉ để làm cho người ta vui, làm cho người ta thích. Điều quan trọng là bản thân mình làm gì thì phải xét xem có cần thiết, có lợi ích hay không.
Nói cũng vậy: chỉ nói những gì cần thiết và có lợi ích. Suy nghĩ cũng vậy: chỉ suy nghĩ những gì cần thiết và có lợi ích. Và khi nói ra cũng phải như vậy. Dù đó là mẹ mình, cha mình, vợ chồng mình, bạn bè, con cái, anh em… của mình. Thì mình chỉ cần thực hiện cái gì cần thiết mà thôi.
Cho nên cái người nịnh hót cũng bị xem là một cái kiểu bạn xấu. Chứ họ nói họ mua lòng mình, mà tại sao họ mua lòng? Bởi vì họ đang nhắm tới cái gì đó của mình. Hoặc nhiều khi họ chỉ nói để đắc nhân tâm thì cái đó cũng không nên. Tại vì cái đó là mình đối với một người trưởng thành, thì cái lời nịnh hót nó giống như kẹo ngọt. Nhẹ nhất là làm mình hư răng. Cái người nào khoái nghe nịnh thì mai này bị người ta nói sốc, chịu không nổi.
Mà nó khổ một chỗ là mấy cái bậc thiện tri thức thì họ cứ gặp mình, họ cứ nói thẳng thôi. Mình khoái nịnh, nên gặp mấy người chê mình chịu không nổi nha. Trong Zoom nhớ cái này quan trọng: quý vị khoái nịnh thì mai này quý vị gặp mấy cái thẳng tốt, quý vị chịu không có nổi. Là tại vì người tốt họ không có nịnh. Họ gặp mình, họ phang thẳng.
Mà mình quen nịnh rồi, cho nên mình quen kẹo ngọt rồi, mà gặp ba cái thứ như là… tắc, khổ qua, rau đắng, mình chịu không nổi. Cái này quan trọng lắm chứ đừng có nghĩ. (00:26:45)

[02/03/2026 - 06:01 - thuongthoicogidau]
Tức là cái vị thánh tu đà quờn á không có còn thân kiến hoài nghi qua giải thích cái phần đó rồi cũng không còn cái bỏn xẹn,ghen tỵ rồi trong cái phần đó tôi mới chúng tôi mới giảng thêm trong tạng nè vị đó không cái còn cái cư xử theo bốn cái pháp thiên vị tiếng Pali là Agati, là thiên vị vị thương, là cho tham dục, ác nghiệp làm do tham dục, làm do sân hận, làm do ngu si, làm do sợ hãi Thì các thánh đệ tử đây tức từ tu đồ quờn trở lên nha không còn mắc bốn pháp thiên vị bốn pháp thiên vị
Thiên vị vị thương vị tham gọi là Chanda-gati.
Còn vị ghét vị sân gọi là Dosa-gati
Vì sợ là Bhaya-gati
Vì si là Moha-gati
Bốn cái rất là quan trọng, mình là người phàm Đó quý vị nghĩ kỹ đi coi. Từ bé cho đến lúc mình già mình chết thường mình hành xử theo bốn cái thứ tình cảm, bốn thứ cảm xúc này nè.
Tức là có những cái việc,người mình ghét mà làm là không có được nhưng mà người mình thương thì cái đó ok. Đó là một.
Hoặc là cái cái vật đó lẽ ra mình phải chia đều cho mọi người nhưng mà mình lại chỉ cho người thân của mình người mình thương thôi. Còn người mình ghét không. Đó ví dụ như vậy thì như vậy đó gọi là hành động hành xử theo cái sự chi phối của tham, của sân, của si. Mình sợ người đó quá mình cũng chiều họ cái đó không có không có được mà mình hành xử theo pháp.
Hôm qua chúng tôi có nói ba hạng người trên đời. Hạng thứ nhất Attādhipateyya là lấy mình làm trọng, lấy cảm xúc vui buồn thích ghét của mình á làm trọng lấy đó làm cái nền để mà hành động. Cái hạng thứ hai đó Lokādhipateyya tức là lấy cái dư luận, lấy cái tiếng đời á làm trọng tức là tốt xấu chưa biết chỉ biết là mình làm việc thôi, căn cứ theo cái tiếng đời thôi.
Rồi cái hạng thứ ba đó gọi là dhammādhipateyya tức là không lấy cảm xúc của bản thân nó làm trọng, không lấy tiếng đời dư luận làm trọng mà lấy lấy cái tinh thần chánh pháp làm trọng. Ba hạng người vậy đó. Thì cái hạng thứ ba đó thì nó gọi là người không mắc vào bốn cái pháp thiên vị. Còn mà hành xử mà dựa vào bốn pháp thiên vị này á là con đường đi xuống, con đường xa đọa.
Thì ở đây á vì giảng cho một người cư sĩ cho nên cái chữ ác nghiệp ở đây đó là chỉ cho những cái căn bản thô thiển của người đời thôi. Đó là không có sát sinh, không có trộm cắp, tà dâm, nói dối. Chỉ lấy bốn cái căn bản của người cư sĩ thôi.
Không sát sinh ở đây á nói riêng, mà giữ giới nói chung, không phải là mình không phạm là gọi là giữ giới mà giới là cái khả năng giữ mình.
Khả năng giữ mình trước những cái cám dỗ và thử thách thì cái đó mới gọi là giới. Thì 4 cái kia gọi là không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không nói dối nó cũng y như vậy. Một đứa bé nó còn nhỏ quá nó mới hai tuổi ba tuổi thì làm sao mà nó phạm giới được. Điều đó có nghĩa là không làm bậy chưa chắc là giữ giới. Mà giữ giới này có nghĩa là mình cố ý không làm bậy, cái đó mới gọi là giữ giới. Không làm bậy chưa chắc là giữ giới. Mà giữ giới là sự cố ý không làm bậy. Hai cái này quý vị làm ơn nhớ giùm. Hai cái này nó khác nhau xa lắc à. Không làm bậy nó khác mà không cố ý làm bậy nó khác. Nó khác xa lắc khác xa dữ lắm nha. Tôi không sát sanh là vì tôi thương chúng sanh. Vì tôi biết ai cũng ham sống sợ chết. Khi mà tôi giết một cái con gì đó thì tôi biết rằng là có thể là tôi sẽ để lại cái nỗi đau mất mát tình thân cho ai đó cho cái con nào đó. Thí dụ tôi giết con chim mẹ thì đêm nay trong cái tổ chim đêm nay đó chim mẹ không về nữa thì mấy con chim con làm sao nó sống đây nếu tôi giết nhầm con chim mái thì con chim trống nó còn lại nó sẽ sống làm sao đây thậm chí có những cái loài đó nó thủy chung lắm như con thiên nga ở bên bên châu Âu á khi quý vị mà giết con trống thì con mái suốt đời ở vậy đợi chờ không có tìm thêm con trống khác mà khi mà giết con con mái, thì con trống nó cũng ở vậy nó cô đơn nó lẻ lôi nó quạnh hiêu một đời nó không có tìm thêm cái con mái khác. Có còn trường hợp nó còn tan thương nữa cho nên trong chú giải mới nói cái giới sát sanh để lại nhiều quả báo kinh hoàng lắm. Nặng á thì đi địa ngục sa đọa là ngạ quỷ nhiều người phật tử á học kinh lơ mơ tưởng ngạ quỷ á là nghiệp bỏn xẻn sai bét nha. Tôi phải xác định là sai bét, nghiệp bỏn xẻn đó là một trong 1 tỷ ác nghiệp để làm ngạ quỷ nha. Bủng xỉnh là một nha là một trên 1 tỷ cái ác nghiệp đó mà vẫn sanh ngạ quỷ nha. Chứ không phải là là không phải là chỉ có bỏn xẻn không? Sát sanh, trộm cắp, tà dâm thậm chí trong trong chú giải là

tham quan ô lại, gian thương trọc phú sống bằng xương máu người khác, cường hào ác bác cũng có là con đường dẫn đến ngạ quỷ nặng là đi địa ngục mà nhẹ là ngạ quỷ. là nhiều cái loại nhiều cái nghiệp để ra là ngạ quỷ cho nên cái nghiệp sát sanh á nó cũng vậy nhẹ nặng đi địa ngục còn nhẹ đó là làm ngạ quỷ bị các hình phạt gọi là hình phạt tự có là sao?
Hình phạt tự có là không ai hành hạ mình hết mà tự nhiên á là mình đi đâu cũng bị lửa nó cháy, đi đâu cũng có mấy cái búa nó cứ đi theo nó cứ gõ đầu mình hoài vậy đó. Đi đâu cũng bị chim chóc nó rượt đuổi để mà nó mổ đi đâu cũng bị gai có những cái mũi gai tự nhiên ở trong thân trong thân thể mình nó cứ mọc gai ra mà nó mọc đâu là đau tới đó nha. Nhớ cái đó cái nghiệp cho ngạ quỷ nó nhiều lắm không phải nhiều mà là vô số. Thì khi mình sát sanh á mình sẽ sanh ra mình gặp nhiều cảnh một á là mình bị tàn tật bị bệnh hoạn triền miên có người sanh ra nó sống được có một hai ngày vậy đó là chết, có người chết trong bụng mẹ có người thì sanh ra rồi thôi đau ốm triền miên rồi.
Phải bị sống trong cảnh sanh ly tử biệt chà cái vụ này mới đặc biệt tức là khi mình bị giới sát sanh, mình phạm cái giới sát sanh nhiều quá đó mình trong dòng sinh tử sanh ra thường mắt cái cảnh sanh ly tử biệt có nghĩa là sao có nghĩa là mình cứ cái cái nghiệp nó đẩy mình vô những cái chỗ nào mà có người yểu thọ đó mình vô đó mình cộng trú với người ta để chi, để nhỏ xíu rồii mới có hai tuổi là mồ côi mẹ, sáu tuổi mồi côi cha rồi á thương ai đó mà phải sống xa phải sống xa người thân là tại sao là bởi vì cái quả hồi xưa mình sát sanh đó ngoài cái chuyện mình gieo cái cái nghiệp là yểu thọ gieo cái nghiệp bệnh hoạn ra đó nó còn gieo cái nghiệp sanh ly tử biệt để hồi xưa mình giết mình mình giết một chúng sanh nào đó là mình để lại cái nợi khổ niềm đau cho những người ở lại đó cho nên á trong chú giải mới nói là khi mình sát sanh á là nó nhiều để lại nhiều cái quả xấu. Trong đó có một cái quả rất là dễ sợ đó là phải sống trong cái cảnh sanh ly tử biệt xa cái người mình thương. Có nhiều đứa bé tội nghiệp lắm. Do bố mẹ đó lục đục trục trặc cho nên nhỏ xíu là chỉ có được mẹ mà mất cha, được cha mà mất mẹ hoặc là nhiều khi á là nó phải sống với những cái người mà nó không có thương, nó không có thích. Không phải ngẫu nhiên mà như vậy đâu quý vị. Đó là một trong nhiều lý do. Một là ngày xưa mình đẩy người ta vào cái chỗ ly tán chia rẽ, còn không đó là do nghiệp sát. Mà nghiệp sát cũng là một cái nghiệp đẩy người ta vào cái chỗ đi tán chia rẽ xa cách. Rồi cái giới trộm cắp nó cũng để lại để lại mấy chục cái quả xấu. Bây giờ là nếu cứ đè mấy cái giới này ra mà giảng là tới rằng tháng tám cũng chưa có hết nữa mà biết nào hết kinh. Cho nên tôi chỉ nói vắn tắc mỗi một cái ác nghiệp nó để lại không biết bao nhiêu quả xấu. Thì trong kinh người ta chỉ kể cho mình những cái tượng trưng thôi. Tượng trưng thôi. Khi mà mình sát sanh thì mình để lại bao nhiêu cái hệ lụy cho đời Thì mai mốt khi quả nó trổ á thì mình cũng phải chịu bấy nhiêu cái quả khổ hay bao nhiêu cái hình thức khổ.
Trộm cắp vậy. Mình đừng có tưởng là trộm cắp là mình lấy đồ của người khác mình mai mốt mình bị người khác nó nó trộm cướp lại. Hiểu kiểu đó thì nó nghèo quá nha. Chú giải nó không phải nghèo vậy đâu.
Mỗi ác nghiệp ta làm luôn để lại vô số cái hệ lụy cho người khác. Nên khi mà chịu quả xấu á thì ta cũng phải chịu đựng chừng ấy những kiểu đau khổ. Mỗi ác nghiệp ta làm luôn để lại vô số cái hệ lụy cho người khác. Nên khi chịu quả xấu thì ta cũng phải chịu đựng chừng ấy những kiểu đau khổ chứ còn mà mình hiểu theo cái kiểu mà nhà nghèo á là tôi ăn cướp của người khác thì mai mốt tôi bị người khác ăn cướp lại thì cái đó là nó hiểu kiểu đó thì nó nghèo quá. Mà quý vị biết có những cái trường hợp quý vị ăn cắp mà quý vị để lại cái chết cho người khác quý vị biết không? Thí dụ như bây giờ má tôi ở trong bệnh viện cần một số tiền lớn tôi mới chạy chọt cầm cố nhà cửa cầm cố tài sản. Còn nếu mà tôi là con gái nhiều khi tôi phải đi bán cái thân của tôi để mà tôi lấy tiền có được số tiền cho má tôi chữa bệnh rồi quý vị mới đi ngang chỗ tôi quý vị khều, quý vị móc quý vị rạch túi quý vị lấy số tiền đó thì theo quý vị đó, cái tội đó có phải là cái tội ăn cắp không? Quý vị kể đơn giản tội ăn cắp thì không có được rồi. Tại vì lúc bấy giờ không phải là quý vị ăn cắp cái số tiền của tôi mà là quý vị đi lấy đi cái mạng của mẹ tôi. Quý vị lấy đi cái mạng của tôi bởi vì số tiền đó mà nó mất rồi quý vị nghĩ tôi sống sao nổi đây. Chiều nay 4 giờ là mẹ tôi cần mổ nè. Mà quý vị đành lòng quý vị móc túi như vậy hoặc là ở Sài Gòn bây giờ nó có cái kiểu giật rất là tàn nhẫn là người ta đang chạy Honda nó đi nghe nó giật cái giỏ làm người ta nhào cắm đầu xuống đường bị chấn thương sọ não. Thì cái kiểu cái kiểu mà cướp nó nó tòa án xử là cướp nhưng mà theo tôi nghĩ phải

cộng vô cái tội sát nhân chứ. Thì khi mà mình giật cái giỏ đó mình không có còn kể gì đến cái tánh mạng của người bị giật hết trơn á. Đó cho nên á là cái nghiệp nó chi tiết lắm. Mình bất kể cái nỗi khổ niềm đau người ta thì mai này đó khi cái quả nó trổ thì mình cũng phải chịu những cái hình thức mà mình không có tài nào mình hình dung mình tưởng tượng ra được.
Đó sát sanh, ăn cắp, nói dối cũng vậy. Trong kinh nói cái người nói dối đó là sanh ra đời nói không ai nghe nè là đã làm có những cái tội nói dối nó dẫn đến cái đại họa cho thiên hạ. Cho nên có những câu nói dối dẫn đến địa ngục. mà làm người á thì cái miệng có nhẹ đó, miệng có mùi hôi nè, nói không ai tin nè mà có nhiều khi bị dị dạng. Ây da, cái này nói không ai tin hết. Trong kinh nói tôi hết hồn. Cái người nói dối sanh ra đời dễ bị những cái nghiệp mà tôi vừa nói đó là nó nói dối là mở miệng không ai tin nè, rồi miệng có mùi hôi nè. Mà dị dạng kỳ hình là sao? Là do mình nói dối mình có thêm bớt. Các vị có hiểu cái đó không ta? Là cái chuyện nó không phải như vậy nhưng mà mà tôi thêm thắt, vẽ rắn thêm chân tôi thêm cho nó không còn hình thức cũ nữa thì mai mốt tôi sanh ra đó cái cơ thể của tôi nó cũng bị thiếu cái này nó cũng bị dư cái kia y như là những cái thêm bớt mà ngày xưa tôi đã thêm bớt .Cái vụ này quan trọng nha còn quý vị có muốn biết rõ này đó các vị một là vô thẳng ở trong chú giải coi còn không nữa quý vị hỏi mấy vị lớn như ngài Thanh Từm ngài Tịnh Giác hỏi nhờ các vị coi có đúng vậy không chứ là cái giới nói dối nó khủng khiếp như vậy đó nha nó khủng khiếp như vậy. Giới nói dối là thí dụ mình sanh ra mình quá ốm quá mập bị phát phì á. Thì những cái lý do nghiệp xấu mà dẫn đến cái cái cái dị tướng thì nó nhiều lắm. Tôi nói rõ là nhiều lắm. Nhưng mà ở trong chú giải nói thêm là trong cái nhiều ấy nó có cả cái nghiệp nói dối nha. Nhớ kỹ cái này chứ tôi không có có nói là phát phì hoặc là quá ốm, quá lùng, quá cao. Mà cái đó là do chỉ do nói dối thì không phải nhưng mà do nói dối có thể dẫn tới cái đó nhớ cái đó.
Rồi thì cái giới tà dâm cũng ít ai ngờ á là nó có cái tội nó có cho cái quả rất là kỳ. Tức là đời sau sanh ra đó nặng á thì bị đi địa ngục, nhẹ thì làm ngạ quỷ. Còn quả dư sót của nó đó là bị sanh ra là gọi là một là phải mang cái thân nữ. Trong room tôi biết nhiều người sanh ra nhà giàu có nhan sắc có ăn học được chồng thương được con có hiếu rồi tưởng là thân nữ nó sướng, chứ trong kinh Đức Phật ngài dạy mấy thân nữ đó chuyện đầu tiên trong đám những người có phước thì nữ được xem là vị trí thấp, chứ các vị đừng có lấy cái vị trí của một tiểu thư nhà giàu em so với một cái anh xích lô thì quý vị so như là so tầm bậy. Phải so vậy nè. Trong đám những người có phước giống nhau thì thân nữ là bị xem là là vị trí thấp. Rồi trong đám những người vô phước với nhau thì cái thân ngữ bị xem là thấp. Phải hiểu như vậy đó. Chứ các vị so mà so kiểu tào lao. Ví dụ như quý vị so cái bà tỷ phú mà đem so với thằng đạp xích lô đó nó hơi kẹt nha. Tỷ phú so với tỷ phú. Nam nhà giàu so với nữ nhà giàu, nam nghèo so với nữ nghèo phải so vậy mới đúng, chứ so tào lao so đâu có thấy được cái ác nghiệp của nó và đức Phật ngài dạy thân nữ căn bản giàu nghèo sang hèn gì đi nữa thì căn bản thân nữ nó có những cái khổ mà nam không có bị thí dụ như nam mà nó dậy thì á thì nó không có vấn đề mà nữ mà bắt đầu 13 15, là bắt đầu cái cơ thể bắt đầu là bị rắc rối mỗi tháng đó là cái Đức Phật ở trong trong bữa hổm tôi nhớ giảng rồi. Cái này tôi giảng trong tăng chi rồi, trong tương ưng rồi mà tại quý vị ko còn nhớ.
Một á là bị rắc rối vấn đề mà mỗi tháng về sinh học á bị trục trặc mỗi tháng về sinh học.
Thứ hai nữa đó là người nữ dễ bị cái cảnh gọi là rời xa người thân về sống với người dưng làm dâu xứ lạ. Hầu như thời nào cũng bị cảnh đó nha. Bởi mình mang thân gái lấy chồng là 12 bến nước trong nhờ đục chịu và cái bến tào lao thì ráng mà chịu nghen. Thường là nữ phải bị lệ thuộc chồng. Chồng đi đâu? Mình theo đó thường là như vậy. Cho nên cái người nữ có những cái bất hạnh. Thứ nhất là là bị vấn đề rắc rối mỗi tháng. Hai là phải thường phải chấp nhận cảnh xa người thân. Lấy người mình không thương hoặc là vì mà cái thằng mình thương mà mình phải chấp nhận nguyên một cái dòng họ của nó để mình hầu hạ cũng mệt mỏi nha. Rồi cái thứ ba đó là vượt cạn. Vượt cạn thì có nghĩa là phải sinh con có chồng nhưng mà khi mà sanh sản thì khổ là khổ mình thôi. Cho nên mang thân nữ á là chưa gì hết là mình thấy là vấn đề mỗi tháng nè rồi phải xa người thân nè sống với người dân nè rồi phải sao nữa phải sanh con bụng mang dạ chữa mang nặng đẻ đau. Cho nên bên Đài Loan á cái ngày Vu Lan á họ không có kêu Vu Lan họ kêu là ngày mẫu thân nạn. Mẫu thân nạn có nghĩa là cái ngày mà bà mẹ mình bị đau đớn nha. Cái ngày sinh nhật của mình của mình cũng là ngày mẫu thân nạn. Mà cái ngày Vu Lan cũng là ngày mẫu thân nạn vậy đó. Mang thân nữ khổ, mà tà dâm là gì? Là nó mình một là nặng bị sa đọa bốn cảnh khổ. Còn mà nhẹ đó là bị sanh

mang thân nữ hoặc là bị rối loạn giới tính không là nam không là nữ hoặc cùng một lúc cả hai luôn nha. Cả hai luôn. Cái hạng thứ nhất á là Les, Gay, Bisex, Trans, Có biết bốn hạng này không? Thì cái bốn cái hạng này nó có hai trường hợp. Les là rắc rối ở người nữ. Rắc rối cái giới tính ở người nữ. Gay là rắc rối ở nam. Bisex là cả hai. Một mình mình là coi như là double luôn. Còn trans có nghĩa là mình chuyển nam ra nữ,nữ ra nam, tự nhiên nó lớn lên cái tự nhiên nó không khoái cái của má cho nữa. Nó đổi nó qua Thái, qua nam hàn nó sửa. Thì đây là những cái rối loạn giới tính mà bốn cái này do nó vô hai cái nhân. Một là tiền nghiệp, hai là môi trường sống hiện tại, có nghĩa là tôi thì tôi không có gì hết. Tôi vẫn đúng là tôi là thằng con trai này à nhưng mà do tôi sống chung với một số người hơi kỳ kỳ vậy đó. Lớn lên lâu ngày tôi cũng bị luôn nha. Đó như vậy thì tôi vừa giải thích xong là bốn cái nghiệp nha. Bây giờ qua mấy cái sau. Sau khi mà ngài nói xong xui về bốn cái ác nghiệp mà gọi là thô thiển bốn ác nghiệp mà thường bị ở người tu sĩ á rồi ngài nói luôn bốn cái lý do bốn cái pháp thiên vị. Bốn cái pháp thiên vị vì bốn cái này mà người ta mới có những hành xử sai lệch. Hành xử do thương, do thích, ,do thương thích mà mình có những hành động lệch lạc, do ghét do sợ mà có những hành động lệch lạc. Còn do cái si mê là sao? Do si mê tức là mình à thay vì mình đi tìm hiểu, thay vì mình đi tìm hiểu, mình tìm hiểu mình phải làm sao làm sao trong trường hợp này. Còn đằng này là mình làm theo cái dốt của mình, cái đó gọi là thiên vị về si mê là như vậy đó. Nghĩa là tôi biết tới đâu thì tôi làm tới đó. Mà lẽ ra nếu tôi là người cẩn thận thì trong trường hợp tôi phải đi tìm hiểu, tôi phải hành xử cho nó đúng, cho nó đẹp. Còn đằng này tôi cứ dựa vào cái ngu của tôi, dựa vào cái dốt của tôi, tôi biết tới đâu tôi làm tới đó. Rồi có gì tôi đổ thừa, tôi nói tôi nó tôi đâu biết đâu. Tôi đâu biết tại tôi sức tôi tới đó thôi. Đấy là một cái cách gọi là hành động vì si mê nha.

Rồi tiếp theo á là Đức Phật ngài giảng sáu cái nguyên nhân mà làm cho người cư sĩ bị mất mát tài sản. Thí dụ như thích rượu chè, rồi đi sớm về khuya, đi ngang về tắt. Rồi la cà đình đám hí viện trà đình tủ điếm nè đam mê cờ bạc, rồi chơi với bạn xấu , rồi có thói quen lười biếng nè. Thì ở đây người có giải thích rất là rõ tại sao mà mà mà những cái những cái này đó nó đem lại những cái nguy hiểm ví dụ như tại sao mà rượu chè nó đem lại bao nhiêu thứ nguy hiểm, rồi cờ bạc, rồi đi đứng phi thờ, đi phi thời là đi sớm về khuya đi ngang về tắt đó. Rồi La cà, Đình Đám, Hí Viện, rồi đam mê cờ bạc. Mấy cái này tôi nghĩ rằng không có cần phải giải thích là bởi vì bà con trong room này là còn rành cái này hơn chúng tôi nữa nha. Rồi chơi với bạn xấu rồi cái thói quen lười biếng thì mấy cái này không có cái gì mà phải giải thích hết.

Rồi rồi tiếp theo á cái đoạn thứ 15 á ngài dạy có bốn hạng người không có đáng để mình xem là bạn. Thứ nhất là cái người vật gì cũng lấy. Tức là họ chơi mình chuyện đầu tiên là họ cứ tranh thủ cứ họ cứ đè mình ra họ thấy cái gì được họ cứ lấy. Mà cái này đó thì tôi là một tu sĩ mà tôi nói ra nói kỳ nhưng mà theo tôi biết là có nhiều người họ có thói quen lạ thích xin. Thấy cái gì được thì xin mà lấy lén thì lấy lén. Còn mà xin công khai thì xin, cái gì cũng lấy. Hạng thứ hai đó là cái khả năng nói nó nhiều hơn cái khả năng thực hiện. Trong đây ngài Minh Châu ghi là nói giỏi đó. Thứ ba là khéo nịnh hót. Có nghĩa là họ nói sao cho mình vui. Nếu đúng là bạn bè với nhau thì chúng ta không có nhất thiết phải mua lòng nhau. Bởi vì á chúng ta chỉ nói cái gì cần thiết thôi.

Tôi nói không biết là bao nhiêu lần. Tôi nói rằng toàn bộ Phật pháp chỉ nằm Trong hệ một nhận thức duy nhất là biết rõ cái gì cần và thích. Toàn bộ đời sống của chúng ta từ cái chuyện mà chúng ta sống một mình hay là chúng ta sống với vợ chồng con cái, bạn bè, cha mẹ hay là bạn hay là bất cứ trong chùa, trong đạo, trong đời sống nội tâm của mình thì toàn bộ Phật pháp chỉ nằm trong một cái nhận thức duy nhất. Tức là biết rõ cái gì mình cần và cái gì mình thích. Thì bạn bè cũng vậy, không cần thiết phải mua lòng người ta. Mình không cần thiết phải nói cho người ta vui, không cần thiết phải nói cho người ta thích. Cái quan trọng mình chỉ bản thân mình á thì làm cái gì thấy cần thiết có lợi ích, nói cái gì có cần là cái gì cần thiết có lợi ích. Suy tư cái gì lợi ích có cần thiết là là suy tư cái gì cần thiết có lợi ích. Và mình nói ra cũng vậy. Dầu đó là mẹ mình, cha mình, vợ chồng mình, bạn bè, con cái, anh em bla bla bla bla của mình thì mình chỉ cần thực hiện cái gì cần thiết mà thôi. Cho nên cái người nịnh hót cũng bị xem là một cái kiểu bạn xấu nha. Tức họ nói họ mua lòng mình á. Mà tại sao họ mua lòng? Bởi vì họ đang nhắm tới cái gì đó của mình á nha. Hoặc nhiều khi họ chỉ nói để đắc nhân tâm thì cái đó cũng không nên bởi vì cái đó là mình ừ mình đối với một người trưởng thành á thì cái lời nói nịnh Giống như kẹo ngọt á, nhẹ nhất là làm mình hư răng. Nhẹ

nhất là mình hư răng. Mà cái người nào khoái nghe nịnh á thì mai này mà bị người ta nói xóc chịu không nổi. Mà nó khổ một chỗ là mấy cái bậc hiền trí á thì họ cứ gặp mình họ cứ nói thẳng thôi. Mình khoái nịnh gặp mấy người trí mình chịu không nổi. Quý vị khoái nịnh á thì mai này quý vị gặp mấy cái thằng tốt chị chịu không có nổi. Tại vì người tốt họ không có nịnh, họ gặp mình họ phan thẳng mà mình quen nịnh rồi. Cho nên mình quen kẹo ngọt là gặp mà ba cái thứ mình như như là thuốc đắng, khổ qua, rau đắng chịu không nổi.
Rồi tiếp theo đó là cái hạng người gặp gì cũng lấy cũng không được. Cái hạng người nói giỏi cũng không được. Cái hạng người tiêu pha xa xỉ cũng không xài được bởi vì hỏi nó xài hết của nó là nó xoay qua nó mượn của mình. Rồi tiếp theo cái kinh này đặc biệt cái đoạn đầu á là ngài nói toàn là về mấy hạng bạn không à. Rồi ngược lại có những cái loại người mà đáng được xem là bạn. Thứ nhất là thật thà có nghĩa là gom chung tất cả cái tánh tốt của một người bạn lành á thì mình gom là có thể có hai thôi. Một là thiệt, hai là thương. Nhưng mà ở đây ngài kể tới bốn hạng nhưng mà tôi chỉ đút kết ra thành hai. Một là thiệt, hai là thương. Thiệt là gì? Là họ không có dối. Còn thương nghĩa là họ làm gì làm họ cũng lấy lợi ích của mình là để trước. Nhưng mà ở đây Đức Phật ngà chia ra thằng bốn nha. Còn nếu mình làm gọn lại mình thì mình chỉ lấy cái thương thôi. Thiệt và thương. Thiệt là thành thật á. Mà tôi gom còn hai chữ thôi. Một là thiệt, hai là thương. Hạng thứ nhất là che chở khi mà mình thiếu cảnh giác. Đó thấy mình mà sống thờ ơ đó thiếu cảnh giác. Thứ hai nữa đó là khi khổ khi vui á thì họ luôn là cái người bạn bên cạnh của mình. Cái hạng thứ nhất đó là cái người mà không có bỏ rơi mình khi mà mình bị gọi là thiếu cảnh giác. Cái hạng thứ hai đó là biết giữ kín cái điều bí mật cho mình. Rồi cái hạng nữa đó tức là biết khuyên mình làm cái điều lành lánh điều xấu. Và khi mà họ thấy họ vui, khi mình được vui mà họ không vui khi mà mình bị khổ thì đó là những người bạn tốt nha. Đây là những cái dấu hiệu của một người bạn tốt. Đây bây giờ cái này quan trọng đây.
Chúng ta vô vô chánh kinh nè. Nội dung chánh kinh đó. Bây giờ tôi nhắc lại “
Sinh ga lá cá” là một công tử nhà giàu có cái tài sản là 400 triệu đồng vàng thời đó. Tức là nếu mà đổi là hôm nay là cái tầm của cải Singalácá là khoảng tỷ phú bây giờ tỷ phú đô la đó. Bố mẹ Singalácá là hai vị thánh cư sĩ đều đắp tu đà quờn. Nhưng riêng Singalaka vì là một cậu ấm ham chơi mà nói thẳng luôn là thiếu hàm dưỡng. Cho nên á là coi cái chuyện mà phải cúi đầu trước các bậc tu hành là một chuyện khó chịu. Coi cái chuyện mà phải ngồi trên đất là sợ dơ áo quần lạ lắm. Công tử bột thì khi mà mà sắp mất á thì bố mẹ của Singalácá mới nghĩ đến một chuyện. Thôi thì bây giờ thế tôn và các bậc thánh còn sống thế nào các vị cũng còn cái cách để độ con mình. Thôi thì mình hãy dùng một cái cách một cái mẹo. để mà đánh dấu cho các ngài biết cái chỗ mà giúp con mà đánh dấu bằng cách nào là bố mẹ mới nghĩ ra cách là dạy cho con làm một cái chuyện nó hơi lạ đời để gây cái chú ý cho người khác mà trong số những người chú ý thế nào Đức Phật và các bậc thánh tăng cũng sẽ có mặt ở trong đó. Chú ý bằng cách là bà bày cho con mỗi sáng nó đi ra ngoài để đầu tóc ướt nhẹp cho ra ngoài trước nhà đó xá lạy các phương hướng thì lâu ngày á sẽ trở thành ra một cái chuyện lạ, có người để ý mà đúng như vậy thì khi Đức Phật ngài nhìn thấy như vậy ngài biết hết á ngài biết hết ngài biết đây là con trai của một người cư sĩ thánh đệ tử ngài biết luôn cái chuyện mà cái cậu này mà vái lạy các phương á là do ông bố ổng bài ra chứ còn cái cậu này thì không biết gì hết cho nên là ngài mới hỏi là tại sao mà ngươi làm như vậy thì cậu này mới nói là con cũng không biết cái này là cái gì, bố chuẩn bị mất ổng kêu làm thì con nghe lời cha rồi con làm vậy thôi ổng nói làm này hay thì con làm vậy thôi thì ngài mới nói là con làm ngươi làm vậy mà ngươi có biết cái nội dung đó là gì hay không cái ý nghĩa của các phương hướng là gì hay không. Hướng đông á là tượng trưng cho cha mẹ, mình lạy hướng đông á không có phải là mình chấp tay hướng về cái mặt hướng mặt trời mọc để mình lạy mà lễ bái hướng đông ở đây có nghĩa là sống hiếu thảo với cha mẹ. Sống hiếu thảo cha mẹ. Cha mẹ còn sống á thì chăm sóc phụng dưỡng về cả hai phương diện tinh thần vật chất. Tinh thần vật chất phải vậy mới được. Rồi à Chứ còn mình chỉ lo cho cha mẹ ăn uống mà mình quên lo cái chuyện kia lo bằng tinh thần cũng không xong. Ở đây các vị nhớ nha, cái này nhớ cái chữ này quan trọng. Sống hiếu thảo cha mẹ là sao? À thứ nhất á là nuôi dưỡng cha mẹ. Thứ hai là gìn giữ cái gia phong, cái truyền thống cha mẹ, tài sản cha mẹ để lại chứ không làm thất thoát. Rồi cái thứ ba, cái thứ tư đó chà cái vụ này mệt rồi nghe. Ở đây quý vị bỏ cái Pali giùm tôi nha. Gọi là “đắc khí năng mỹ đắc khí năng m” có nghĩa là cái lo lắng hậu sự nghĩa là hồi

hưởng công đức. Cho nên ở trong ở trong cái phần mà mà trong cái cái quyển mà "thi hóa sinh ra lá" của sư trưởng á có một câu là mẹ cha khuất bóng non đoài làm lành hồi hướng cho hai thân nhờ là chỗ đó đó. Có nghĩa là khi còn sống á thì chăm sóc cha mẹ về cả tinh thần lẫn vật chất hướng dẫn cha mẹ gọi là vui vẻ và sống theo thiện pháp rồi thừa tự gia tài nghĩa là không có phá của mà lại gìn giữ cái gia phong tức là những cái gì hay gì đẹp của gia đình á thì mình tiếp tục mình giữ lại cái. Cha mẹ xưa có cái thói quen là thỉnh thoảng đi tết nhất thì đi cúng thập tự hoặc thỉnh thoảng đi giúp đỡ người nghèo, người bệnh người già người đói trẻ con mồ cô người cơ nhở bla bla thì những cái hay đó mình tiếp tục mình giữ lại. Nhưng mà khi mà cha mẹ mất. Thì khi mà cha mẹ mất rồi thì trong đây trong Pali để là "đắc khí năng anup sa mí" có nghĩa là trong đây mới dạy đó là mình phải biết cái hồi hướng cho cha mẹ để mà cha mẹ có cái phước mà xài nha. À bởi vì quý vị nhớ thế này nè không có cái gì bậy cho bằng mình bị cái người Trung Quốc họ đè đầu đè cổ mình để họ dạy cho mình mấy cái tào lao. Thí dụ như tự nhiên cái là mua cái giấy vàng bạc về đốt mà lẽ ra quý vị tôi nói quý vị nghe kỹ một lần nữa lẽ ra quý vị bởi chỉ bỏ cho tôi tính theo tiền Việt Nam bây giờ quý vị bỏ cho tôi có 10.000đ Việt Nam quý vị mua cái bánh tiêu bánh bánh bò quý vị đem cho một cái thằng ăn mày hoặc là tệ nữa đó là đem cho một con chó đói bên đường rồi hồi hướng cái phước cho cha mẹ nó còn hơn là quý vị bỏ ra 1 tỷ đồng quý vị mua cái giấy vàng bạc quý vị đốt. Mà có kẻ gọi là nghĩ ra cái chuyện mà đi mà đốt giấy vàng bạc. Tôi nhắc lại bỏ ra 1 đô la tức là 10.000đ Việt Nam đó ha 50 xu vậy á 10.000 này mua giùm tôi cái bánh bò bánh tiêu liệng xuống cho con chó đói nó ăn rồi mới hồi hướng cái phước đó cho ba má nó còn hay hơn là mình bỏ 1 tỷ mình đốt giấy vàng bạc. Một chuyện là Tàu nó bày, mấy thằng gian thương nó bày, cái tào lao nữa đó là làm gì có cái chuyện mà mỗi năm mà có cái Vu Lan để mà hồi hướng cha mẹ. Cha mẹ mình á khi họ mất rồi, người thân mình nói chung á là khi họ mất rồi, mình phải coi là họ đang ở bệnh viện, phải coi là họ đang ở tù. Mà cái người tù và cái người bên trong bệnh viện mình thăm được lúc nào mình thăm chứ tại sao mà mình quy định mình chi mà mỗi năm có cái ngày đặc biệt nào đó để thăm tù với thăm bệnh thì tôi thấy nó hơi lạ nha. Cứ thăm được thì thăm. Bệnh viện theo cái giờ quy định á gọi là nhà tù họ quy định lúc nào mình thăm được thăm chứ mình không có nên lựa. Nhà tù, bệnh viện hai chỗ đó người ta đã quy định giờ rồi mà tới phiên mình mình còn quy định thêm một cái quy định nữa là nó sai cỡ nào. Ở đây cũng vậy thì mình không biết thân nhân mình chết đi về đâu mà chuyện căn bản nhất là họ mất rồi. Thì nếu mà họ đã đi về trời, họ đang sinh làm chư thiên làm nhân loại thì mình không có nói tới chi mà giả định như họ làm một cái loài phi nhân nào đó đang sống ở đâu đó họ đang thương nhất. Thương nhất đó là trong tiểu bộ đức Phật ngài dạy đó có nhiều trường hợp đó họ chết rồi họ cứ quẩn quanh chung quanh nhà họ chờ cái người thân của mình á có ngó ngàn gì tới hay không hồi hướng mà có những cái loại nó nó có khả năng báo mộng của những loài nó không có khả năng và có những loài nó không có biết Phật pháp cho nên nó chỉ biết nó đói mà tại sao nó không biết làm sao mà để cho hết đói nó không biết nó cứ đi quẩn quanh mà nếu mà mình nó hên đó mà nó gặp được cái con cháu người thân mà biết làm phước mà hồi hướng vậy đó nó đỡ quá còn nếu mà xui mà gặp con cháu mà nó dốt nát hoặc nó tà kiến là chỉ có chết thôi cứ đứng nhà nhìn thấy tụi nó ăn uống xì sụp rồi nó cúng nó bái nó quỳ nó lạy nó khóc nó than nó kêu nó réo mình nó biết mình biết nó thương mình nhưng mà mình không biết làm sao mà báo nó biết là mình đang đói dữ lắm đang lạnh dữ lắm. Thì trong kinh kể có cái ông thiệt nam ông đang ngủ ngoài chòi ruộng á thì ổng thấy có một cái người mà lõa thể. Lõa thể có nghĩa là không có mặc gì hết nha. Rồi ốm gầy mà lõa thể đứng đầu giường thì ổng trong cái lúc ban đêm ổng thức nha. ổng mới nói tui thì nghèo lắm còn có miếng cơm nguội dưới bếp. Tôi lấy cho ăn với tôi có mấy cái áo cũ chứ trời đất ơi tiết lập đông thế này mà đại ca coi như là không có mặt gì hết trơn mà người gầy gò vậy tại ông này ổng không có biết đó là ngạ quỷ ổng tưởng đó là cái tên ăn màu nào bèo dạt mây trôi. ổng tưởng vậy thì cái người kia nói không có được, tôi không phải là nhân loại bây giờ ông có cho tôi cái gì cũng không ăn được hết. bởi vậy ngày mai ông ra ông để bát cho mấy sư á thì để bát chư tăng rồi ông hồi hướng cho tôi thì ông kia ổng đang buồn ngủ ok rồi được rồi biết rồi sáng nào mấy ổng cũng đi ngang đây hết trơn á Chư tăng lúc nào ổng cũng đi ngang thì sáng ổng mới nấu miếng cơm sớm để đi đi làm đồng đó đi ruộng đó ổng múc tô ổng để, ngồi ổng chờ ổ chờ chư Tăng đi ngang cái ổng bỏ bát rồi ổng hồi hướng, ổng hồi hướng cho cái thằng cha mà ốm nhách hồi tối đó thì coi như nó là là tối cái là ổng thấy ông kia về đứng cái đầu giường nó sáng rực mình mảy tôi nói

đẹp lộng lẫy luôn coi như bụng sáu múi mà cơ bắp mình chữ V hôm qua là V ngược nay v xui tướng tá ngon lành thì, nhưng mà không có mặc gì hết thì ổng mới nói bây giờ sao đây cha thì ông kia nói bây giờ tại cái nghiệp hồi xưa tôi bỏn xẻn tôi không có biết bố thí một chút gì hết cho nên bây giờ ổng cho cái gì thì tôi nhận tới đó thôi thì ông này ổng mới ráng ổng đi mua 1 khúc vải, hôm sau ổng lên chùa ổng cúng cho chư Tăng ổng mới hồi hướng thì đêm thứ hai đó thì ngạ quỷ đó nó mới về nó đứng ở đầu giường á Lần này ngon lành rồi, không còn thân ngạ quỷ nữa mà là một vị trời hào quang mà lại có thân tướng ngon lành, áo quần đầy đủ hoặc toàn là đồ lụa không. Đó thì lúc đó đó thì mình mới biết rằng mình đọc đó mình thấy thì ra là có vô số người thân của mình họ chết rồi họ không có được hưởng gì hết. Một phần là mình không có hồi hướng cho họ. Hai nữa cái chuyện này quan trọng nè. Tà kiến hoặc tánh ghen tỵ nặng nề cũng khó nhận phước hồi hướng cái vụ này mệt à nha, tà kiến có nghĩa là không có tin không có tin kiếp trước kiếp sau luân hồi quả báo cái thứ đó đó mà nó lọt xuống dưới rồi đó là hồi hướng nó không có tùy hỉ được, cái hạng thứ hai nữa là khi mà mình còn sống mà tâm mình nó ghen tị quá nặng về thì tôi không nói rõ là ai mà trong room này quý vị biết thường là người nữ là bị cái tánh nó nặng lắm vị là thấy người ta, ghen tị với hai thứ mấy cái định nghĩa này nè mà quý vị phải nhớ chứ hồi chứ không, bỏn xẻn là gì bỏn xẻn là không muốn mình mất cái gì
còn á ganh tỵ là không muốn người khác được cái gì mà ghen tỵ đây có hai. Ghen tỵ với nhân lành và ghen tỵ với quả lành của người khác. Ghen tỵ với nhân lành nghĩa là thấy người ta mà làm cái gì mà thiện, cái gì mà hay cái gì mà tốt á là mình biểu môi mình thấy mình ngứt mình lườm mình liếc mình dè biểu, mình châm biếm mình nói mạt hạng vậy đó. Nói cho người ta cái đó là ghen tị với nhân lành người ta thấy người ta làm phước ghét nói cái bà đó phước gì bà chảnh rồi bà có tiền bà làm phách rồi cái bà đó nghèo rồi làm cho người ta bị bla bla bla bla đó gọi là ghen tị với nhân lành. Còn ghen tị với quả lành là thế như mình thấy người ta đẹp thấy người ta giàu thấy người ta được Bla bla là mình ghét đó là nhân ghen tị với quả lành nhớ Còn trạo hối còn cái cái hối hận là gì trạo hối trong trong a tì đàm là mình hối hận với những cái việc mình done và undone. Mấy cái định nghĩa mình mình nghĩ rất là dễ nhớ. Hối là mình lòng nó áy náy ray rứt không yên với những gì mình lẽ ra đã làm mà không làm hoặc là lẽ ra không nên làm mà mình lại làm. Còn bủn xỉn bỏn xẻn có nghĩa là mình không muốn mình mất cái gì rồi ghen tị là không muốn người khác được cái gì, còn trạo hối là hối hận với những gì lẽ ra là nên làm hoặc lẽ ra là không nên làm
Rồi bây giờ trở lại vấn đề ngạ quỷ nó có một cái loại ngạ quỷ nó tên trong tất cả các loại ngạ quỷ chỉ có một hạng duy nhất mà nhận được phước và hưởng gọi là "bá ra đắp bá chi quy" có nghĩa bằng cái phước hồi hướng của người khác. Ừ có nghĩa là chỉ có cái hạng này nè là mới nhận được phước hồi hướng người khác thôi. Mà tại sao cái hạng này nhận được? Bởi vì cái hạng này nó không mắc vào hai cái tôi mới về ghi. Một là nó không có bị tà kiến nặng nề. Hai là nó không có bị cái tánh ghen tỵ nặng nề. Cho nên khi mà nó bị đọa là ngạ quỷ rồi đó thì nó mới có thể dễ dàng nhanh chóng mau lẹ nhận được cái phước hồi hướng người khác nha. À chứ đừng có tưởng là hồi hướng là được. Nhưng mà ít ra nó người hồi hướng cũng được công đức là biết đâu người thân mình nhận được, ở đây phải xài chỉ biết đâu nha. Cho nên khi mà người ba má còn sống là mình phải phụng dưỡng về tinh thần vật chất mà khi ba má mất rồi cũng phải hồi hướng.
Rồi tiếp theo là phương tây. Hướng đây á là tượng trưng cho cái đạo vợ chồng. Đạo vợ chồng thì ở đây không cần giải thích nhiều thì bà con tự biết rồi. Trong đây là hướng trong kinh khác mà bây giờ tôi làm theo cái hướng của mình là hướng đông tây nam bắc cho nó dễ nhớ. Hướng tây là ở vợ chồng tức là người vợ, người chồng với vợ là có sự tôn trọng nè. Mà trong đây sau cái bản bản dịch này thì lại dịch nghe kỳ quá đi mà tôi là nam đọc là tôi còn tự ái. Này gia chủ có năm cách người chồng phải đối xử với vợ. Một là kính trọng vợ, rồi không bất kính với vợ, rồi trung thành với vợ, rồi giao quyền hành cho vợ sao mà cái bản tiếng Việt này tôi nghi không phải của ngài Minh Châu nè mà đây là cái bản của cái vị nào mà hơi cũng là râu quằm sao đó chứ còn ai mà cái chỗ này kỳ quá nha. Ở đây là theo tôi không phải là kính trọng mà là tôn trọng với bà xã chứ còn để mà kính trọng vợ rồi không bất kính với vợ mà mấy bả mà đọc cái này là chết tụi tôi liền nha.
Cái này là mấy bà mà đọc cái chỗ này mấy bà khoái lắm chứ phải không? Mà cái này không phải này là tôn trọng với nhau, phu phụ tương đại tương kính như tân. Có nghĩa là dầu lấy nhau 80 năm thì cuộc nào cũng phải có một chút gì đó nó hơi khách sáo nha. Giận lắm thì cũng nói năng trong

cái lịch sự. Mà có vui lắm thì cũng có cái chừng mực mà giận lắm cũng có cái chừng mực. Là tương đãi như tân là vậy đó. Bên tàu nó có một cái thành ngữ là Cử án tề mi có nghĩa là khi lấy nhau lâu ngày vậy là có một cái bà bên tàu á nếu tôi nhớ không ông làm là vợ chồng Tôn thúc ngao phải tức là mỗi lần ăn, bả cũng nâng cái cái khai trà lên ngang chân mày mời chồng rồi cử án tề mi án là cái bàn á tề mi là ngang cái chân mày thì nó thành cái thành ngữ là phu phụ tương để như tân suốt đời tôn kính nhau như khách vậy đó tân là khách đó thì cái đạo vợ chồng nó với nhau giống như giống như là được được tượng trưng như là thay nhắm mắt lễ bái phương tây thì bây giờ cái phương tây đây phải hiểu là cái đạo vợ chồng đó thì trong đây quý vị tự đọc quý vị thấy nha vợ chồng nó tôn tính lẫn nhau người chồng á nên tin tưởng mà thủy chung chứ không phải trung thành mà là thủy chung với vợ nên chăm sóc đời cái đời sống cái nhu cầu vật chất cho bả mà ngược lại thì bả cũng vậy bả cũng là đối với ổng cũng là thủy chung thủ tiết biết quan tâm lo lắng cho nhau. Đó là hướng đông hướng tây, hướng nam là tượng trưng cho thầy tổ nha là tượng trưng mấy chỗ này giải thích mấy chỗ này tôi không có khoái bởi vì ba cái đạo này đạo xã hội. Sống ở đời chúng tôi nói không biết bao nhiêu lần một cái cuộc hoàn hảo là cái cuộc sống mà phải người mình phải có khả năng ở dưới nhìn lên ở trên nhìn xuống ở trong nhìn ra và ở ngoài nhìn vào. Đó một cuộc sống hoàn hảo là phải như vậy. Không ai trên đời này á mà trên đầu không có cha mẹ, không có thầy tổ chung quanh lại có bè bạn bên dưới lại không có cái người nhỏ hơn để mà mình thương yêu chăm sóc. Không có một cuộc sống hoàn hảo là trên đầu mình phải có người, ở dưới phải có người, chung quanh mình phải có người. Thì cái đó là cuộc sống hoàn hảo. Mà bên người người tàu thì họ nói rằng sư phụ cũng là một cái kiểu cha phân nữa. Tàu họ nói như vậy sư phụ cũng là cha một nữa. Thầy dạy mình cũng là một nửa là cha mình rồi nha. Nhưng mà riêng Việt Nam mình thì cái tinh thần đó ngày xưa chứ bây giờ chắc hết rồi. Thì trong đây nó còn dạy cái chữ sư trưởng ở đây có nghĩa là thầy dạy chữ dạy nghề cho mình thì mình mình là thầy thì mình phải có bao nhiêu cái bổn phận đối với đệ tử và đệ tử đối với thầy á cũng có bao nhiêu cái bổn phận phải thực hiện. Ở đây thì quý vị tự coi chứ tôi cũng làm biếng giảng lắm nha. Hướng nam mà tượng trưng cho Đạo thầy trò ha. Hướng nam á là đạo thầy trò hoặc là đạo gì? Đạo sư đồ hay là tình sư đồ. Sư đồ có nghĩa là thầy trò đó. Tình nghĩa sư đồ.

Còn hướng bắc là bạn bè. là cái tình nghĩa bạn bè. Tức là một cái cuộc sống hoàn hảo là phải có trên có dưới có chung quanh thì mình á có người để mình tôn trọng là cha mẹ thầy tổ rồi còn cái gì nữa còn phải có bạn bè nếu mình ngoài đời mình phải có vợ chồng phải có con cái và đối với mỗi cái đối tượng đó mình đều giữ trọn vẹn cái đạo nghĩa tương ứng nha.

Toàn bộ bài kinh này tất cả là sáu hướng là tượng trưng cho cái gì? thứ 1 đạo hiếu, thứ hai là đạo sư đồ, thứ ba là đạo vợ chồng, đạo bằng hữu là bốn, đạo với kẻ dưới là đạo chủ tớ. Rồi cái cuối cùng là cái đạo tăng tục. Bài kinh này nói sáu cái đạo là lục đạo. Ừ đạo hiếu là cha mẹ đối với con cái ra sao và con cái đối với cha mẹ ra sao thì đó gọi là đạo hiếu. Mình đối xử với cha mẹ thế nào thì này kiếp nếu không phải kiếp này thì cũng là kiếp khác mình được con cái nó đối xử như vậy.

Cái này có lẽ bà con phải ghi cái note này nha. Bà con phải ghi cái note này chứ không thôi mà bà con trách chúng tôi hay là trách trong kinh điển bà con nói ủa sao tôi có hiếu với bà già tôi quá mà con của tôi nó nó trời ơi đó là tôi xin nói rõ hôm nay mình có hiếu với ba má, mà con mình thì nó là bất hiếu với mình thì đó là cái quả xấu của một kiếp trước nào đó chứ không phải là mình bất hiếu cha mẹ rồi mới bị con nó bất hiếu thì không phải mà cái chuyện mình có hiếu cha mẹ là một việc lành còn cái chuyện con mà nó bất hiếu là cái quả xấu của mình còn cũng là cái nhân xấu của nó khác nhau nha đó là cái đạo hiếu. Có nghĩa là mình nếu là cha mẹ thì mình phải đối xử với cha mẹ là sao mà nếu mình là con cái phải đối xử cha mẹ sao mà nếu mà là cha mẹ thì đối xử con cái là sao đó là đạo hiếu.

Đạo sư đồ có nghĩa là mình là thầy hay là mình là trò thì mình cũng phải giữ trọn đạo thầy đạo trò của mình.

Thứ ba là cái đạo vợ chồng có nghĩa là mình là chồng á thì mình giữ trọn cái trách nhiệm của chồng mà mình lại giữ trọn trách nhiệm của vợ. Mấy này tôi làm biến giảng lắm này. Bà con nghe tôi giảng kỹ bà con nghi ngờ ông này là nghi ngờ cái cái virgin hood nghi ngờ cái khả năng độc thân của tôi là không được nha.

Rồi cái thứ tư nó đạo bằng hữu có nghĩa là mình là bạn bè với nhau thì mình nên tránh cái gì? Nên làm cái gì cho nhau. Đó là đạo bằng hữu.
Còn cái đạo chủ tớ có nghĩa là đối với kẻ ăn thì ở thuộc hạmg người dưới tay dưới quyền mình phải làm sao cho nó phải phép. Trong kinh nói rồi
cái thứ sáu là đạo tăng tục. Có nghĩa là mình nếu mình là người cư sĩ thì mình đối với cái hàng xuất gia phải làm sao? Và người xuất gia đối với người cư sĩ phải làm sao nha. Phải làm sao? Đây tự bà con xem cho nhớ cho nó lâu.
Thì trong kinh á nói bài kinh này nó gồm sáu cái đạo như vậy. Đạo hiếu, đạo sư đồ, đạo vợ chồng, đạo bằng hữu, đạo chủ tớ và đạo tăng tục.
Thì à kết thúc bài kinh á, kết thúc cái bài giảng á kết thúc cái bài giảng. Thanh niên Singalaca phát cái tính tâm , Quy y tam bảo, cúng sạch tài sản chết rồi sinh thiên. cúng sạch ở đây là 400 triệu đồng vàng à dễ sợ như vậy. Quý vị sẽ hỏi tôi chữ sinh thiên tiếng Pali kêu bằng cái gì, Sinh thiên tiếng Pali kêu là "sắc gara sắc gá raù" có nghĩa là sinh thiên nha. Cái chữ đó là sinh thiên. Còn cái quy đảm bảo này gọi là sa ba tích à tức là quy y tam bảo. Chữ này nó còn có nữa là sará gana cũng là quy y tam bảo. Nhớ hai chữ này nha. Sắp Giá nô là sinh thiên còn cái quy tam bảo là sarana bà tích thá hoặc là sarana là quy y tam bảo hết. Mà nếu mình là cư sĩ mà mình nhớ thì mấy cái chữ này nó hay biết là bao nhiêu bởi vì đây là những cái chữ mà rất là rất là phổ biến ở trong kinh nha. Rất là phổ biến trong kinh sắp ba. Vì ba sẵn ra tôi tặng bà con một câu thế này. Ở trong trung bộ kinh có câu này hay lắm. Âm hê. Tí bê mắ tăng sắc gá bá ra năng. Cái câu này đáng để quý vị học thuộc lòng. Dầu chỉ có lòng thương mến Như Lai cũng đủ để sinh thiên. Wa cái câu này Cái câu này là cái câu mà tôi coi là thần chú trong suốt mấy chục năm qua trong trung bộ kinh mà tôi quên bài kinh nào rồi chắc là có cái câu đó bà con làm ơn dễ r nhờ ra Google kiếm giùm cho nha cứ đánh giùm tôi cái câu này rồi đem luyện trong Google cha đó chả kiếm chư âm hết đê m tăng sắt dù chỉ có cái lòng thương mến như lai thôi cũng đủ cái sanh thiên khiếp như vậy mà đừng nhưng mà đừng đừng nghe mà ham thương mến là sao là you phải có học giáo lý nha.
Có giáo lý phải hiểu như trong kinh nói khi mà ngài A Nan mà Đức Phật ngài đưa cho ngài A Nan bình bát à ngài kêu ngài ANan á là đựng một cái lấy cái bình bát Đức Phật đựng nước rồi đi rãi nước chung quanh cái thành Vasali mà lúc thành nó bị bệnh dịch coi như là phi nhơn thì quấy rối lộng hành mà chúng nhân loại trong thành thì bệnh dữ lắm thì Đức Phật ngài đó là là lần đầu tiên mà cũng là lần duy nhất Đức Phật tôi thấy trong kinh có khả năng đức Phật ngài kêu ngài Nan lấy cái bình bát của ngài lấy cái nước rãi trong hết đó mà khi mà ngài Anan ngài cầm bình bát đức Phật ngài lấy một cái nhánh lá ngài nhúng chỗ đó ngài rãi chung quanh thành ngài đi ngài tại ngài là vị thánh tuy là sơ quả nhưng ngài có cái nội lực thâm hậu của cái người 100 ngàn đại kiếp nha mà cái bình bát bình bát của đức phật nữa chứ, bình bát của đức Phật thì khi ngài đi rải nước như vậy đó ngài ngài đâu phải rãi như mình là cứ nhắm mắt nhắm mũi mà rãi mà trong kinh nói đó ngài mới suy nghĩ 20 a tăng kỳ vừa qua kể từ lúc sơ phát bồ Đề tâm Thế Tôn đã tu hành ba la mật như thế nào? Ư phải lễ Phật là phải lễ như vậy chứ không phải lễ như chúng ta mà đọc ê a như con nít nó trả bài là tào lao nghe phải lễ Phật là lễ như vậy đó. Lễ Phật là lễ như vậy mà muốn biết được cái này á là mình phải có giáo lý nha. Thì ngài mới quán tưởng ngài thấy rằng Thế Tôn từ lúc mà sơ phát tâm là sao? Có nghĩa là lần đầu tiên mà ngài là một thuyền trưởng đi tàu trên biển là tàu chìm. Tàu chim rồi ngài mới cõng mẹ lội suốt bảy ngày đêm trên biển vào tới bờ ngài mệt lắm thì lúc có một vị trời đại phạm thiên nhìn ngài thấy cái con người này quá dễ sợ đáng kính nghị lực phi thường con người này có lẽ đủ cái năng lực để mà mà thành bồ tát đây. vị phạm thiên đó cũng là một phật tử vị phạm thiên xuống nói với con người như ngài nếu nguyện thành Phật độ chúng sanh thì số một, thì ngài nghe như vậy. Và ngài nguyện nói ok hôm nay ta cõng mẹ vượt biển thì mai này ta sẽ cõng chúng sanh vượt biển và sơ phát tâm từ lúc đó và kể từ đó thì trong kinh nói cách đây trước cái cái kiếp mà thuyền trưởng là ngài là công chúa em họ của Đức Phật gọi là Tanhankara.